

Hoogfeest S. Benedictus

11 juli 2023

1^e lezing Spreuken 2, 1 - 9

2^e lezing Ef 4,1-6

Evangelie Mt. 19, 27 - 29

Dierbare broeders in Sint Benedictus,
Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Dit klinkt als een triomfantelijke verklaring: *Zie, we hebben alles prijsgegeven om U te volgen.* Wat zullen die leerlingen gelukkig zijn. Wat een vreugde moet dat zijn om te weten: *we hebben alles prijsgegeven om U te volgen.* We hebben alles verkocht om die schat in de akker te vinden. We hebben alles prijs gegeven om die parel te vinden, we hebben alles achter ons gelaten om dichtbij de bron van alle vreugde te zijn. Wat een vreugde, alles prijs te geven om zo bij het Allerhoogste en bij de Allereerste te zijn.

Maar als wij verder lezen in het Evangelie, dan zien wij dat dat alles prijsgeven toch niet altijd zo goed gelukt is. Al heel kort na deze verklaring van Petrus en van de leerlingen vertelt Matthëus over die ambitie van Jakobus en Johannes. Ze hadden blijkbaar toch ook nog iets anders op het oog. En we horen in dezelfde context over de ergernis onder elkaar. Blijkbaar speelt er ook nog iets anders in het hart mee dan alleen maar Jezus te volgen. En even verder raken ze met elkaar in twist: 'wie is de grootste onder ons'. Alles prijsgeven? En dan komt de hof van Olijven: ze geven hun vege lijf niet prijs maar vluchten liever weg van de Heer, om nog maar te zwijgen van Petrus die zijn Heer regelrecht verloochent. *Zie wij hebben alles prijs gegeven om U te volgen.* Het is blijkbaar nog niet zo evident.

Hoe bevoorrecht die leerlingen ook waren door zo met Jezus op te trekken en door Hem onderricht te worden, hoezeer die leerlingen ook bevoorrecht waren, wij zijn nog gelukkiger. Wij hebben wat zij niet hadden: wij hebben Sint Benedictus. Wij hebben een leraar die ons leert, hoe wij stap voor stap alles kunnen prijsgeven om Jezus te volgen. Wij hebben een leraar van die échte vreugde. De vreugde die de leerlingen dachten te hebben, maar die blijkbaar nogal precair was. Wij hebben Sint Benedictus. Onze goede God en Vader heeft ons Sint Benedictus geschonken om werkelijk naar die ware vreugde op weg te gaan. Om ook, waar die leerlingen het zo mee te doen hadden, om ook ambitie, rivaliteit, angst, verloochening achter ons te laten. Sint Benedictus heeft ons, wat een ongelooflijke vreugde, geroepen in *de school van de dienst des Heren*. Waarin wij leren om inderdaad, niet vanaf de eerste dag meteen, maar waarin wij **leren** metterdaad alles prijs te geven. Ons bewust te worden van al die hindernissen die steeds weer op onze weg komen en ons afhouden van de ware schat, van de ware parel, van de ware bron van alle vreugde.

Sint Benedictus sticht, dat zijn zijn eigen woorden, *een school voor de dienst des Heren*. En wij zijn zo enorm bevoorrecht dat wij in die school zijn geroepen. Benedictus leert ons deze school te volgen allereerst, want dat is de voorwaarde voor iedere leerling, allereerst door te luisteren, door te leren ge-hoor-zamen. Gehoorzamen aan de concrete omstandigheid waarin God ons hier en nu geplaatst heeft. Aan deze concrete plaats, aan deze concrete

gemeenschap, aan deze concrete medebroeders. Gehoorzaamheid is je persoonlijke verantwoordelijkheid nemen tegenover God dat je hier en nu leeft. Gehoorzaamheid is niet een ontslag van persoonlijke verantwoordelijkheid. Integendeel, je neemt die verantwoordelijkheid op voor God, erkennend dat Hij hier en nu, met ons op weg is. Zo op weg gaan brengt ons langzamerhand naar de ware vreugde.

Allereerst de vreugde van de liefde. In het begin kan het moeilijk zijn maar naderhand snellen wij voort – het zijn Sint Benedictus eigen woorden –*met een verruimd hart en met een onuitsprekelijke zoetheid op de weg van Gods geboden*. Dan merken we wat een lichtheid het geeft om alles, zelfs onze dierbaarste verlangens, prijs te geven om Jezus te volgen. Naast de vreugde van de liefde is er ook een andere vreugde waarover Benedictus spreekt. De vreugde van de Waarheid. De waarheid van de dingen, de waarheid van het leven, de waarheid van onszelf. Geen huichelachtigheid, geen schone schijn, geen theater maar écht zoals het is. Zoals God het ons hier en nu geeft. De vreugde om de waarheid.

En tenslotte, het enige hoofdstuk waarin Sint Benedictus zo uitdrukkelijk over die vreugde spreekt: de vreugde in de Heilige Geest in het op weg gaan naar Pasen. Juist in die tijd, die veertigdagentijd, waarin hij ons leert om stapjes voor van onthechting te doen. Dan groeit die vreugde, de vreugde van de Hoop. Naast de vreugde van de waarheid, naast de vreugde van de liefde. En zo eindigt dan ook zijn Regel: *de vreugde van de hoop dat de Heer ons eens, en nu al, allen tezamen, zal brengen tot de aanschouwing van Zijn Gelaat. Tot de aanschouwing van onze Hemelse Vader. Amen*